

Gele rozen

‘Sárga rózsá’, fluistert haar moeder voor zich uit. Hanna heeft bij binnenkomst het hoofdeind van het ziekenhuisbed omhoog gezet, waardoor ze haar moeder recht aan kan kijken.

‘Hoe staan mijn gele rozen er thuis bij?’, verduidelijkt ze.

Hanna doet haar ogen dicht en slaakt een zucht. ‘Je praat er overheen mamma.’ Hanna schuift naar voren op de zitting van de stoel die tussen de vensterbank en het ziekenhuisbed staat. Ze pakt de hand van haar moeder vast.

‘Wat Milan deze week heeft gedaan staat niet op zichzelf hè mam. Al bijna twee jaar is hij met zijn foute vrienden van Defend en Voorpost bij demonstraties en protesten: in Aalsmeer, Tilburg, Uithoorn, Apeldoorn, Loosdrecht. En terwijl zij niet eens in deze gemeentes wonen, zijn zij het meest verontwaardigd over de komst van een opvang

voor asielzoekers. Als het nu bleef bij het verbaal uiten van protest, dan was ik niet zo kwaad op hem geweest. Maar ze gooien rookbommen naar politieagenten en vernielen van alles. In Loosdrecht hebben zij zelfs, nadat ze brand hadden veroorzaakt in de asielopvang, de brandweer tegengehouden, terwijl er mensen aanwezig waren in de opvang. Echt mam! Daar deed jouw zoon, mijn broer aan mee!’ Haar moeder staart verdrietig uit het raam. ‘Deze rellen zijn geen randverschijnsel, maar een gecoördineerd Europees project dat lokale onrust gebruikt als brandstof om etnisch nationalisme internationaal te verspreiden!’

Hanna is rood aangelopen en ziet niet dat haar moeder lijkt te willen verdwijnen in het grote kussen waar haar hoofd op rust. 'Vluchtelingen moeten zich veilig weten! En van hulpverleners blijf je af! Hoe zou jij het hebben gevonden als opa, oma en jij in 1956, net gevlucht uit Hongarije, op deze manier hier in Nederland welkom waren geheten? Nou?' Hanna kijkt haar moeder aan en heeft direct spijt dat zij zichzelf zo heeft laten gaan. 'Sorry mam, maar het is echt niet voor niets dat ik geen contact meer met Milan wil hebben. Pappa en ik hebben hem er meerdere keren op gewezen dat hij wordt gebruikt en dat hij hiermee moet stoppen. Maar luisteren, ho maar. Met die demonstratie die hij deze week bij jullie in het dorp heeft georganiseerd heeft hij niet alleen zichzelf, maar ook jou en pappa belachelijk gemaakt. De burgemeester had niet eens de vraag gekregen of de gemeente asielzoekers wil opvangen en toch was hij overal op internet te zien met zijn spandoeken, vlaggen en een megafoon voor z'n domme kop!'

Hanna valt net als haar moeder stil. Ze ziet de tranen op haar wangen. Ze voelt een brok in haar keel opkomen en knijpt zachtjes in de hand van haar moeder. 'Jou en pappa valt niets te verwijten. Milan heeft van jullie dezelfde warme opvoeding gekregen als ik. Daarin ligt de oorzaak voor zijn gedrag niet. En als dat wel zo was geweest, dan zou hij alsnog

als een man van vijftig verantwoordelijk zijn voor zijn eigen handelen.' Haar moeder zegt nog steeds niets. Hanna trekt haar donkere paardenstaart strak.

'Pappa en ik vinden het beter als jij ook het contact met Milan verbreekt.' Haar moeder begint met haar hand zachtjes het witte laken glad te strijken. 'Milan is in dit ziekenhuis geboren. Ik lag toen net als nu bij het raam. Een dag na de bevalling lag hij in mijn armen te slapen, nadat ik hem had gevoed. Op dat moment landde er een slechtvalk op de balustrade voor het raam.'

Haar moeder kijkt naar buiten alsof ze verwacht dat de vogel hen weer een bezoek zal brengen. 'In Hongarije staan slechtvalken voor focus, vastberadenheid en onafhankelijkheid. Het dier keek ons nieuwsgierig aan en ik besepte ter plekke dat ik het prachtige mannetje dat ik in mijn armen hield ooit kwijt zou raken.' Haar moeder dept met een zakdoekje haar wangen droog.

'Je moet niet boos worden Hanna, maar ik weet niet of ik al klaar ben om hem los te laten.' Hanna staat op om haar moeder een knuffel te geven, maar stokt als zij door het raam haar broer op de gang ziet. Ze geeft haar moeder een kus op haar warrige, grijze haren en fluistert in haar oor dat ze erop

moet vertrouwen dat ze het goede zal doen. Hanna negeert haar broer en verlaat de kamer. Milan laat de bos rode tulpen aan zijn moeder zien. Ze ziet dat hij na zijn werk eerst thuis is geweest om zich te douchen en te verkleden. 'Hoi mam, waar staan de vazen?' Zijn moeder probeert te verzitten. 'Die staan in de kamer van de verpleegkundigen. Vraag het daar maar even.'

Milan komt de kamer binnen en zet de vaas met de tulpen op de vensterbank voor het raam. 'Ik wil dat je weggaat.' Milan draait zich om en kijkt zijn moeder verbaasd aan. 'Waarom? Ik ben er net. Voel je je niet goed?' Zijn moeder schudt haar hoofd. 'Je weet wel waarom jongen. Er is te veel gebeurd.' Milan bevriest een moment, maar verlaat dan zwijgend de kamer.

Twee tellen later steekt hij zijn hoofd om de deur. 'Ik heb een paar foto's naar je geappt waar je misschien wel blij van wordt,' en weg is hij. In de kamer is alleen nog een gesmoord gesnik te horen.

'Dag mevrouw Bakker. Hoe gaat het met u? Kan ik iets voor u doen?' De verpleegkundige duwt haar bovenlijf zacht naar voren en schudt haar kussen op. 'Ja, mijn dochter heeft mijn telefoon op de lader gelegd. Zou je die voor mij willen pakken?'

De verpleegkundige geeft haar telefoon aan en kijkt of het infuus nog goed zit. 'Goed, mevrouw Bakker. Ik kom over een uurtje weer bij u kijken.' Als de verpleegkundige weg is, ziet ze het bericht dat Milan heeft gestuurd. Ze klikt op de foto's en ziet dat de gele rozen nog nooit zo mooi in bloei hebben gestaan.

Astrid van Schoonacker-de Groot

Winnaar volwassenen, Hillegom